

Varer og Beviser ved at benytte den her foreslaaede Fremgangsmaade, og det forekommer mig meget uheldigt.

Til § 8 har jeg stillet et Par Endringsforslag. Det vil ses, at § 8 i visse Tilfælde tillader en Deponering hos Selskabet; men der er altid Tale om at deponere Beløbet med Renter og Omkostninger. Naar nu imidlertid den Mand, som ønsker at befri Varerne — altsaa Oplagsbevisets Thændehaver — naar han ønsker at frigøre sig, men ikke ved, hvor Garantibeviset er — det kan være endossjeret til Thændehaveren — og gør det inden Forsaldsdagen, saa siges det dog, saaledes som Lovforslaget er affattet, at han skal deponere Beløbet med Renter og Omkostninger; men dersom nu Rente forud er betalt til Forsaldsdagen, saa er der ingen Rente at deponere, og Omkostninger bør der under ingen Omstændigheder være Tale om at føre ham til Last, naar han kommer inden Forsaldstid med sine Penge. Derfor har jeg foreslaaet under Nr. 6, at der skal staa: „Efter Deponeringen efter Forsaldsdagen, skal den omfatte et ved Selskabets Skøn fastsat Beløb til videre paaløbne Renter og Omkostninger, hvori der med Tydelighed ligger, at efter Deponeringen paa Forsaldsdagen, er der ikke Tale om at deponere noget Beløb til Omkostninger. Det forekommer mig at være en naturlig Ting og i praktisk Henseende af stor Betydning, at man siger, at den Ejer af Oplagsbeviset, som kommer senest paa Forsaldsdagen til Selskabet for at deponere Beløbet, han skal under alle Omstændigheder være sikker paa ikke at komme til at betale mere Rente end til denne Dag og ingen Omkostninger. Det forekommer mig overordentlig naturligt, at han maa kunne gøre det. Selvfølgelig maa han, som der staar i Lovforslaget, kunne gøre det antageligt, at han forgæves har søgt at finde Debitor, Ejeren af Garantibeviset. Han skal først søge at betale til rette vedkommende, men naar han ikke ved, hvem det er, skal han kunne deponere, og bør saa være sikker paa, at naar han møder til Forsaldstiden, saa skal ingen kunne kræve af ham hverken Renter eller Omkostninger for den derefter kommende Tid. Det vil ikke medføre nogen som helst anden Byrde for Garantibevisets Ejer, end at han ved Forsaldstid eller Dagen efter Forsaldstid skal melde sig hos Selskabet først, forinden han kan foretage sig videre Skridt. Han vil altsaa kunne henvende sig til Selskabet for at undersøge, om Betalingen der er ydet, og hvis den ikke er ydet, gøre de Skridt, han vil. Det er ogsaa Forudsætningen i

§ 9, at der altid skal ske Henvendelse fra Garantibevisets Ejer til Selskabets Kontor, forinden han kan protestere; thi der staar der: „Saaframt Garantibevisets Beløb med 6 pCt. Renter fra Forsaldsdagen tillige med Protestomkostninger ikke er betalt eller deponeret o. s. v.“ Det stiger til § 8. Det er altsaa i fuld Overensstemmelse med Lovforslagets System, naar jeg gør denne Hensigtstilling, og jeg vil meget stærkt anbefale disse Bestemmelser. — Jeg vil imidlertid i Forbindelse hermed tillade mig at henville til det ærede Udvalg, om det ikke vil finde, at det i praktisk Henseende var ganske overordentlig vigtigt at foreskrive, at overhovedet ingen Deponering kan finde Sted efter Forsaldsdagen. Det er i Virkeligheden saaledes, at saasnart man kommer ind paa det Skøn, som § 8 nævner om senere paaløbne Renter og Omkostninger, kommer Selskabet nødvendigvis i Forlegenhed; thi det er umuligt for Selskabet, at have nogen begrundet Mening om, hvormange Renter og hvilke Omkostninger der kunne komme til at paaløbe. Loven siger, at enhver, der ikke kan finde Ejeren af Beviset, kan møde senest paa Forsaldsdagen paa Selskabets Kontor og betale Beløbet med Renter og Omkostninger. Hvis man nu bestemmer, at Ejeren skal møde paa Forsaldsdagen for at undersøge, om der er betalt, forekommer det mig, at der er naaet meget, og navnlig kan Debitor, som skal betale — altsaa Oplagsbevisets Ejer — ikke beklage sig over, at han ikke kan komme af med Pengene, naar han ikke kommer i rette Tid. Saa maa han se at finde den rette Ejer, og maa eventuelt afvente Protest, Befendtgørelse om Auktion og alt det andet, og det tror jeg vil være af stor Betydning i praktisk Henseende.

§ 9 foreslaar jeg et Par Endringer. Det første Endringsforslag gaar ud paa, at i første Stykke, Linie 2: „maa“ forandres til „skal“. Ordet „maa“ er jo et Ord, som ikke bør findes i Lovsproget under Omstændigheder som her, hvor Meningen er, at det er en Fremgangsmaade, som skal følges. „Maa“ er saa vel tilladende som befalende; men her skal det være befalende. — Dernæst staar der, at Garantibeviset skal først forevises for den, der paa Garantibeviset staar som første Pantsetter, og hvis det paalydende Beløb med Renter og Protestomkostninger ikke bliver betalt, protesteres (de non solutione). Det har jeg tilladt mig at foreslaa ændret ved mit næste Endringsforslag. Sagen er nemlig den, at det er en velbekendt Ting, at en Veksel ogsaa skal forevises til Betaling, forinden den kan protesteres; men kommer Vekselejeren til